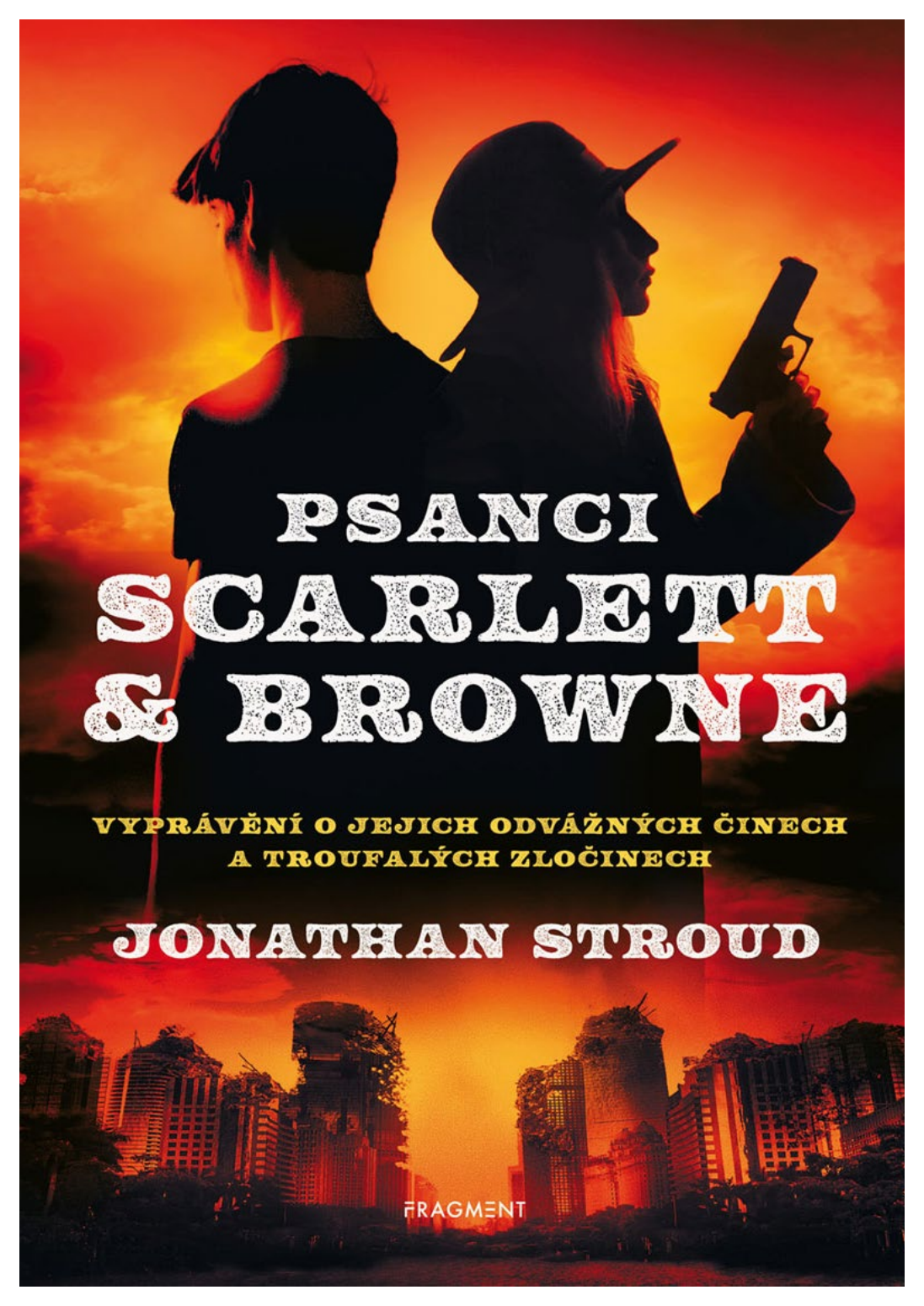

PSANCI SCARLETT & BROWNE

VYPŘÁVĚNÍ O JEJICH ODVÁŽNÝCH ČINECH
A TROUFALÝCH ZLOČINECH

JONATHAN STROUD

FRAGMENT

Psanci Scarlett & Browne

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Jonathan Stroud
Psanci Scarlett & Browne – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

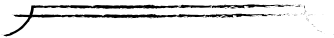

PSANCI SCARLETT & BROWNE

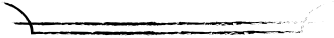
**VYPRÁVĚNÍ O JEJICH ODVÁŽNÝCH ČINECH
A TROUFALÝCH ZLOČINECH**

**JONATHAN
STROUD**

FRAGMENT

*S láskou pro Kelsey,
Naomi a Alex*

Část první
Divočina

1

Toho vlhkého bledého rána se Scarlett McCainová probudila v mokřadech vedle čtyř mrtvých mužů. Čtyř! Neuvědomila si, že jich bylo tolik. Žádný div, že se cítila ztuhlá.

Vytáhla z tubusu svůj modlitební kobereček a rozvinula ho na zemi. V tureckém sedu se snažila meditovat, ale civěly na ni čtyři mrtvoly a v paži jí tepala bolest z řezné rány – v takových podmínkách se nedalo soustředit. Potřebovala se najíst a dát si kafe.

Vstala a nevraživě pohlédla na nejbližší tělo. Šlo o zavalitého chlápka z Kopců. Měl černý plnovous, rifle a džínovou košili. Vypadal dost starý na to, aby mohl být její otec. Třeba to *byl* její otec. Tvář, v níž mu dosud přetrval ukřivděný výraz, měl napůl zabořenou v bahně.

„Jasně, všichni máme potíže,“ řekla Scarlett. „Zkusils mě okrást, a takhle jsi dopadl.“

Překročila ho a vydala se dolů k jezeru zkontrolovat nastražené pasti. Zase měla smůlu. Pasti byly zničené, smyčky překousané. V poválené vlhké trávě ležela na konci krvavé stopy zaječí hlava. Dlouhé zrzavohnědé uši byly vztyčené, jako kdyby jí salutovaly dva prsty. Skoro to vypadalo, že to tak krysy z bažin nechaly schválně.

Scarlett procítěně zaklela směrem k lesu. Pak z kapsy vytáhla penici a uložila ji do kožené krabičky na pokuty za sprostá slova, která jí visela na krku. Ještě si ani nedala snídani a už byla v červených číslech!

Vrátila se do tábora a na zbytcích ohniště si uvařila kafe. Vypila ho vestoje, černou sedlinu cedila skrz zuby a plivala ji do potoka. Čekala slunečný den; ze začátku chladný, ale bez deště. Kopce zářily máslově žlutou barvou, na západních úbočích však zůstávaly temné a modré. Daleko za nimi, kde mokřina končila, viděla za opevněním Cheltenhamu svítit pouliční lampy. Zatímco je sledovala, vypnuli městský generátor, takže osvětlení zablikalo a zhaslo. Nejpozději za půl hodiny otevrou brány a ona bude moct vejít dovnitř.

Stočila si deku, modlitební kobereček strčila zpátky do tubusu a šla posbírat své sirné tyčky. Dvě se zadupaly během boje, ale tři zůstaly nedotčené: jejich zápach v noci odpuzoval krysy. Scarlett zakroutila hlavou. Poslední dobou jste si nemohli schrupnout, aniž by se jeden z těch ježatých bastardů nevyplížil z kroví a neukousl vám nos. Větší krysy to dělaly. Některým jejím známým se to už stalo.

Sehnula se k batohu, odepnula dvě prázdné lahve a odnesla je k potoku. Jeden z mužů, které zabila, tam ležel zčásti ve vodě na zádech, blondaté vlasy mu vířily mezi říčními řasami a bledá ruka se pohupovala nad kamínky jako svařetělá hvězdice. Scarlett popošla kousek proti proudu. Nechtěla od něj nic chytit.

Stébla rákosí se jí otírala o kožený kabát, zatímco se brodila potokem a plnila lahve. Voda jí sahala do poloviny vysokých bot. Letmo zahlédla, jak se mezi vlnkami krouť její bledý kulatý obličej. Scarlett se na něj zamračila a on jí to oplatil. Dlouhé zrzavé vlasy vypadaly zamotaněji než ty říční řasy. Než vyrazí do města, bude s nimi muset něco udělat.

Zrovna zavírala víka lahví, když ji zasněžila kůže na zátylku. Pohotově se ohlédla a zbystrčila smysly.

Nad wessexskou divočinou vycházelo slunce; vše bylo zalité povzbudivou zlatavou září. Nefoukal téměř žádný vítr. Stvolý rákosí trčely z nehybné vody v jezeře, z hladiny ploché a prázdné jako sklo.

Scarlett se nehýbala. V rukou držela lahve a snažila se prohloubit vědomí, aby jí neunikl jediný dostupný vjem. Očima pomalu prohledávala okolí.

Žádné viditelné nebezpečí nezaznamenala, ale to ji neošálilo. Z lesa muselo vyjít něco, co přilákal pach prolité krve.

Takže kdepak to je?

Zhruba uprostřed mezi jezerem a stromy čněly z vysoké trávy zbytky starých budov. Ze zdí nyní byla skaliska roztavená do podivných temných tvarů. Hejno ptáků zakroužilo vzduchem, vylétlo vzhůru a pak zmizelo za lesem. Nic dalšího neviděla ani neslyšela.

Scarlett došla zpátky k batohu, připevnila lahve i tubus na svá místa a hodila si ruksak na záda. Zatímco zakrývala ohniště zeminou, prohlížela si okolní krajinu. Kdyby ji netlačil čas, prohledala by těla banditů, ale teď odtud chtěla co nejrychleji zmizet. Symbolicky prošacovala aspoň toho vousatého muže: jen další neúspěšný farmář, který si myslel, že když má panděro, nůž a zlou povahu, může bez obav napadnout holku, co sedí sama u táboráku. Nůž mu nechala, protože ten její byl ostřejší, ale v jeho kapse našla úhledný balíček sendvičů. Oběd tedy měla vyřešený.

Opustila tábor a vyrazila vysokou vlhkou trávou. Daleko na západě se mraky kupily do mimořádné výšky; připomínaly bílé a růžové hory tyčící se nad velšskou hranicí. Od jezera Scarlett zamířila přímo k rozvalinám. Raději se tomu tvorovi postaví tady na otevřeném

prostranství, kde má slunce v zádech, než aby ji to sledovalo bažinami. Hru na schovávanou neměla ráda.

Když se dostala na padesát metrů od zdí, zastavila se a čekala. Za okamžik se zpoza nich oddělil dlouhý, vzadu nízký kus temnoty a vyklusal na sluneční světlo. Byl to černo-šedý strakatý vlk, dospělý jedinec, dvakrát delší, než byla Scarlett vysoká. Hlavu měl skloněnou, ale jeho líně se houpající lopatky sahaly téměř do stejné výšky jako její hrudník. Jeho žlutohnědé oči ji upřeně sledovaly. Šel k ní beze spěchu s jistotou obchodníka, který se chystá uzavřít dohodu. Žádný shon, žádný povyk. I on se těšil, až to vyřídí.

Scarlettina ruka se pomalu přesunula k jejímu opasku. Jinak stála na místě, štíhlá postava v obnošeném hnědém kabátě, obtěžkaná batohem s tubusem, lahvemi a vším příslušenstvím dívky toulající se divočinou.

Vlk zpomalil. Když byl šest metrů od ní, zastavil. Zvedl hlavu do stejné výšky jako ona a vzájemně se hodnotili. Scarlett si všímala jeho vlhkých tesáků, černých pysků a planoucího důvtipu v upřeném pohledu. Vlk si na Scarlett McCainové možná také něčeho všiml. Najednou otočil hlavu a bez varování kolem ní proklusal. Obličej jí ovanul jeho sytý, výrazný pach a pak byl pryč.

Dívka a zvíře se rozdělily. Vlk se loudal směrem k jezeru, kam ho přitahoval pach mrtvých těl. Scarlett vyndala z kapsy hřeben a rozčesala si ta nejhorší místa ve vlasech. Pak si do pusy strčila žvýkačku, utáhla si popruhy na batohu, upravila si střelecký opasek a vyrazila směrem ke vzdálenému městu.

Dost loudání. Čekala ji práce. Čekala ji ukázková loupež.

2

Ředitel Cheltenhamského úvěrového družstva pan H. J. Appleby si jako vždy užíval svůj polední šálek čaje. Sendviče již snědl, ale nadýchané ovesné sušenky se zázvorem – ty nejlepší od paní Simpsonové – měl bohudík teprve před sebou. Jeho vestička mu připadala těsná a vyhlídka, že ji učiní ještě těsnější, mu dodávala důvěrně známý pocit blahobytu.

Dědečkovy hodiny v koutě místnosti, čtyřem generacím jeho rodiny známé jako „Stará sláva“, dál hluboce a konejšivě odpočítávaly vteřiny. Banka v přízemí byla zavřená, všichni pokladníci si odešli užít polední pauzu v pozdně jarním slunci. Kdyby se pan Appleby otočil na své židli, uviděl by je; vlastně by dole na hlavní třídě pod svým oknem spatřil celkem dost ukázněných obyvatel Cheltenhamu. Obchodníci klevetili, poštačky dokončovaly své roznášky, jeho pokladníci stáli ve frontě u pekárny Simpsonových... Sluneční svit se leskl na čistém asfaltu a na chromovaných řídítkách jízdních kol ve stojanech. Vše bylo úhledné a spořádané, klidné a střízlivé. Přesně takové, jaké by to mělo být, rozjímal pan Appleby.

Zběžně si prohlédl papíry na svém stole. Paní Petersenová mu je pečlivě vyskládala a označila. Díky barevným cedulkám věděl, že tam jsou na přezkoumání nějaké dokumenty Domu víry, schválení plateb,

podpisy dopisů. Nic těžkého a rozhodně nic tak důležitého jako sušenky. Usmál se pro sebe, natáhl se k talíři –

– a zarazil se. Neslyšel žádný hluk, ale v místnosti se něco změnilo. Prudce vzhlédl.

Ve dveřích stála dívka.

„Je polední pauza,“ řekl pan Appleby. Stáhl ruku z talíře. „Banka je zavřená.“

„Já vím,“ přikývla ta dívka. „O to tady jde.“ Pozvedla koutek v chladném úsměvu. K zlosti pana Applebyho vstoupila do místnosti.

Měla dlouhé zrzavé vlasy stažené černou kostěnou sponou a bleďý pihovatý obličej. Džíny, vysoké boty a jakýsi starý bílý svetr. Ruce si zastrčila hluboko do postranních kapes dlouhého hnědého kabátu. Pan Appleby měl náctiletou dceru, ale zřídkakdy věnoval pozornost tomu, co nosila. Nicméně i on poznal, že tohle není obvyklá cheltenhamská móda.

„Jak jste se dostala dovnitř?“ zeptal se.

Dívka neodpověděla. Oči měla zelené, veliké a ponuré. Klidně si ho prohlížela. Moc úcty mu neprokazovala. Vlastně žádnou. A něco žvýkala. Nějakou žvýkačku. Čelisti jí ustavičně pracovaly. Jeho dcera to dělala také. Ten zlozvyk opravdu nesnášel.

„Musím trvat na tom, abyste mi odpověděla,“ řekl.

Dívka udělala jeden nebo dva kroky směrem k němu. Minula hodiny i jeho sbírku fotografií rozmístěnou na zdi s pruhovanou tapetou. Bezstarostně zamžourala na fotku jeho ženy ze slavnosti v kriketovém klubu, na tu, kde měla květované šaty a široký slaměný klobok. „Páni, ta je tedy velká,“ řekla. „V *těchhle* končinách zjevně žádný nedostatek potravin není.“

Ředitel banky stiskl rty. Napůl vstal ze své židle. „Mladá dámo, budu vás muset požádat, abyste odešla.“

Dívka nečekaně rychle došla k pracovnímu stolu a sáhla po kožené židli před ním. Když tady dělal ředitele otec pana Applebyho, patřila stejně jako většina nábytku v pracovně jemu a předtím zase jeho otci. Dívka židli otočila, usedla do ní a opřela se s rukama stále v kapsách.

„Hele, ona se sklápí,“ poznamenala, zatímco pořád žvýkala. „Luxus.“

Pan Appleby se znovu zvolna usadil. Nakonec bude možná nejlepší netropit scény. Tmavými prsty si projel husté černé kudrny na svém temeni. „Nuže, tak tedy,“ řekl, „co pro vás mohu udělat?“

„Ach, chci vaše peníze,“ odpověděla dívka. Čelisti jí znovu párkrát zakroužily. Střelila po něm svým křivým úsměvem. „Přišla jsem to tady vykrást.“

Panu Applebymu unikl z hloubi krku slabý zvuk. Zešílela? Bylo neuvěřitelné, že i po všem tom kontrolování, sledování a třídění už v dětství stále unikalo pár deviantů. Ty zrzavé vlasy a bledá plet ji měly prozradit. Nebo ty divné oči.

„Opravdu?“ řekl. „Opravdu jste, slečno... promiňte, nepochytil jsem vaše jméno.“

„To proto, že jsem vám ho vůbec neřekla, ne?“ odpověděla dívka. „Tak dobře, ve zdi za vámi je trezor. Máte šedesát vteřin na to ho otevřít, pane...“ Letmo pohlédla na stříbrnou jmenovku na jeho pracovním stole. „Pane Horáci Appleby. Umět číst se hodí, že? Šedesát vteřin, Horáci, od teď.“

„Snad bychom to mohli probrat,“ navrhl pan Appleby. „Nedáte si šálek čaje?“

„Já ten sajrajt nepiju.“ Dívka si překřížila nohy a zkontrolovala hodinky. „Pět vteřin pryč a padesát pět jich zbývá.“ Ledabyly na něj mrkla. „Matiku umím taky.“

„Tak sušenku?“ Posunul talíř směrem k ní. Druhou rukou zmáčkl tlačítko pod stolem. Erik si s ní poradí. Erik byl klidný, mohutný a nepřeháněl to s ohleduplností. Dělal, co se mu řeklo. Vezme ji na zadní dvorek. Nic, co by vystrašilo koně. Jen pár facek, modřin na zadku a pak ji uplakanou nechá, ať si jde po svém. Usmál se na ni. Pohledem kmitl ke dveřím. Erik se neobjevil.

„Padesát vteřin,“ řekla dívka. „Jestli čekáte na toho velkého chlápka, co hlídá ve vestibulu, obávám se, že nepříjde. Je teď trochu... svázaný.“

Pan Appleby na ni zamrkal; překvapení ho do značné míry zbavilo opatrnosti, takže mimoděk přešel k tykání. „Ty jsi ho svázala?“

Teď už se dívka zazubila pořádně, obě strany tváře zkrabatila jako skřítek. „Jak bych mohla? Takové nápady!“ Úsměv se jí vytratil. „Dostal ránu na dobrou noc. A pokud neotevřeš ten trezor,“ dodala, „provedu to samé i tobě.“

Pan Appleby jí ohledně Erika nevěřil, nicméně byla tady, kdežto Erik ne. Pomalu si poposedl dopředu, položil si lokty na stůl a prsty udělal stříšku. V šuplíku měl zbraň, pěkný cheltenhamský revolver. Koupil ho o dva domy dál přímo od výrobce. Ale musel by ho vytáhnout, a to rychle, a šuplík se otvíral ztuhla. „Pokud mě uspíš,“ řekl a zachoval klidný hlas, „neotevřu ti trezor. Je to tak? Logické, ne?“

„Jasně,“ odpověděla dívka. „Pokud to udělám v tomhle pořadí. Čtyřicet vteřin.“

Když si ji teď pořádně prohlédl, všiml si skvrn od bahna na jejích riflích a botách, oděrek a záplat na kabátě, známek vypovídajících o životě mimo město. Kolem krku jí také na špinavé šňůrce visel podivný kožený váleček. Možná krabička na odpustky. Takže *byla* šílená. Nějaká fanatička. Šílená a zlá. Oklamalo ho její mládí, ale byla to jen další špinavá kriminálnice, která se sem vkradla z wessexské divočiny.

Ačkoli, mohl by to zvládnout. Sáhout po té pistoli. Dřív se účastnil honů na ptáky v bažinách, střelil je, jakmile nadháněči ztroubili na rohy. Sejmul je hned, jak vzlétl. Teď byl starší, ale rychlost tak úplně neztratil. Mohl by to zvládnout. Otázka zněla kdy. Uvědomil si, že se mu třesou ruce.

Možná bude lepší nechat ji dál mluvit.

„Zjevně jsi to v životě neměla lehké, má drahá,“ začal. „Potřebuješ vedení. Jestli chceš, můžeme zaskočit do Domu víry a sehnat ti tam poradce, který ti pomůže.“

„Ach, to asi ne,“ řekla dívka. „Třicet pět vteřin.“

Pan Appleby vrhl letmý pohled na Starou slávu. Starý, časem zčernalý ciferník ukazoval dvanáct hodin a dvacet sedm minut. Paní Petersenová se z polední pauzy většinou vracela brzo. Jistě, jeho zaměstnanci se zanedlouho vrátí, najdou Erika a uvidí, že něco není v pořádku...

„Chápu, nejsi odtud,“ řekl. „Nejspíš jsi neviděla ty klece na náměstí, vid? Přímo naproti čajovně?“

„Zbývá třicet vteřin,“ odpověděla dívka. „Ano, viděla jsem je.“

„Tady v Cheltenhamu do těch klecí zavíráme drobné delikventy,“ vysvětloval pan Appleby. „Jestli teď přestaneš s tímhle nesmyslem, vyvázneš se dnem či dvěma v kleci. Nic kdovíjak bolestivého – jen trochu veřejných posměšků, možná pár štouchanců holemi spravedlnosti. Potom tě vyženou z města. Ale pokud nepřestaneš...“ Snažil se mluvit pomalu a kladl důraz na každé slovo. „Pokud s tím *nepřestaneš*, na konci polí máme železné sloupy. Přivážeme tě tam a necháme zvětřit. Nebo z lesů vyjdou Prokletí a odnesou si tě živou. To chceš, má drahá? Já jsem Appleby, což je jedna z vládnoucích rodin v tomto městě. Můžu to zařídit mrknutím oka. Zloději, devianti, bankovní lupiči: tohle jim děláme.“

„Jo?“ Zelené oči té dívky na něj upřeně hleděly. „Vypadáš celkem tvrdě. Ale *já* taky ledacos umím. Zeptej se toho velkého chlápka dole ve vestibulu. Zeptej se čtyř mrtvých banditů tam venku v bažinách.“ Vyfoukla ze žvýkačky malou růžovou bublinu, nechala ji prasknout a dál žvýkala. „Jednu věc ale *neumím*,“ dodala, „a to plýtvat časem, když mi jde o život. Tvůj proslov zabral čtrnáct vteřin, já spotřebovala dalších šest. Takže na vybavení si hesla a otevření trezoru ti jich zbývá deset. A ty s těma tvýma ubohýma rozčresenýma rukama...“

Pan Appleby polkl. „Ten trezor neotevřu,“ odmítl.

„Osm vteřin.“

Stačil by jeden rychlý pohyb, nic víc. Rozptýlit ji, vyškubnout šuplík, vytáhnout pistoli... „Já si vážně myslím,“ řekl, „že bychom si o tom měli promluvit.“ Teď drmolil. *Uklidni se*. Ona nic neudělá.

„Šest.“

Pohlédl směrem k oknu.

„Pět,“ řekla dívka. „Čtyři.“

„Pozdě.“ Pan Appleby ukázal dolů na ulici. „Domobrana je tady.“

Dívka zakoulela očima, ale otočila hlavu, aby se podívala, a pan Appleby škulb šuplíkem s pistolí. Šlo to ztuha, ano – ale vytáhl ho! Proklatě, ta pistole byla zabalená v kapesníku! *Proč* to udělal? Co si myslel? Kdo si zabaluje revolver jako narozeninový dárek? Strhl látku, měl ho v ruce. Trhl paží vzhůru, natáhl kohoutek –

– a zjistil, že dívka mu už míří na srdce *svým* revolverem. Vypadala nesmírně znuděně. Vyfoukla ze žvýkačky další bublinu, pomalu a nestydatě. Z obličeje si odhodila pramen vlasů.

Prásk! Bublina splaskla. Pan Appleby sebou na židli trhl a vystrašeně zasténal. S bouchnutím pustil pistoli na stůl.

„Tři, dva, jedna,“ řekla dívka. „Čas vypršel, Horáci. Teď otevři ten pitomý trezor.“

„Tak dobře!“ Pan Appleby vstal, několika zběsilými pohyby otočil kulatým číselníkem, zadal dědečkův kód a prudce trezor otevřel. Vyndal odtamtud pokladnu a s bouchnutím ji položil mezi revolver a talíř se sušenkami.

„No,“ poznamenala dívka. „Ani to nebolelo, že?“ Pokynula pistolí. „Teď sundej víko.“

Udělal, jak řekla. Uvnitř se nacházela hotovostní rezerva banky, jak ji tam s láskou připravil sám pan Appleby: úhledně omotané balíčky padesátilibrových bankovek wessexské emise, pečlivě naskládané, neposkvrněné a zranitelné. Panu Applebymu drásalo srdce vidět je takhle obnažené a nechráněné. Sklíčeně na ně hleděl.

Dívka odněkud vytáhla síťovku a protřepala ji. „Dej ty peníze dovnitř, prosím.“ Očima kmitla ke dveřím.

Pan Appleby ji poslechl a při tom se v něm zvedala mohutná nenávist. Byla to nenávist směřovaná proti chaosu, jenž vládl tam venku v nekonečných mokřinách a lesích za zdmi Přeživších měst; proti chaosu, který měl tu drzost proniknout do jeho pracovny ve špinavých botách a koženém kabátě.

„Tohle tě bude stát život,“ zavrčel. „Kam utečeš? Do Mercie? Do divočiny? Máme stopaře.“

„Jo. Ale jsou k ničemu.“ Zatímco si zapínala batoh, pohlédla na své hodinky.

„Mám přátele v každém městě.“

„Přátele? Ty? O tom vážně pochybuju.“

„Kradeš peníze Domu víry. Je ti jasné, že mají všude svoje agenty? Chytí tě.“

Dívka potěžkala síťovku v ruce. „Fakt? Slyšel jsi někdy o Jane Oakleyové, Horáci?“

„Ne.“

„A o Jenny Blackwoodové?“

Zavrtěl hlavou.

Úšklebek přešel v nevraživý pohled. „Kristepane. Čteš vůbec někdy věstníky?“

„Předpokládám, že jsou to kriminálnice. Zkažené ženy, které sužují města.“ Naklonil se k ní přes pracovní stůl a chvěl se vši tou oprávněnou zuřivostí bohatého, váženého muže. „Že by tvé společnice?“

„Ne.“ Dívka se k němu nahnula. Ucítil odér lesů, vody a nepříliš voňavého vlněného svetru. „Nejsou to mé společnice, Horáci. Ony jsou *já*.“

Od dveří se ozval tlumený výkřik. Pan Appleby i dívka vzhledli. S ústy dokořán tam stála vystrašená paní Petersenová a vedle ní – díky Šivovi! – člen domobrany ve své tmavě zelené buřince.

Okamžik se nikdo nepohnul.

Pan Appleby k svému vlastnímu překvapení zareagoval jako první. Popadl síťovou tašku a škulbl jí k sobě. Dívku to strhlo také; divoce se po ní ohnal, ale ona jeho úderu uhnila, otočila se a hubenou paží mu zasadila ostrý zvedák. Panu Applebymu vybuchla bolest v oblasti bránice, kde měl čaj a sendviče. Pustil tašku a svalil se na židli za sebou. Sténal, oháněl se rukama a přes slzy v očích si všiml, že člen domobrany se dal do pohybu. Ale kam zmizela ta dívka? Nad něj, na stůl! Vyskočila tam tak rychle, že to sotva zaznamenal. Krátce na něj pohlédla a usmála se. Pak se přikrčila, přitiskla si tašku s penězi k tělu, vymrštila se přímo přes pana Applebyho skrz okno z tabulového skla a prorazila jím v kuželu střepů.

A byla pryč.

Modrá obloha. Sluneční světlo. Okamžik ticha.

Náhly povyk zezdola.

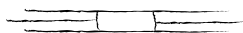
Je mrtvá, no jistě! Pan Appleby se zvedl a přitom si svíral břicho. Vrávoravě přikročil k oknu, vyklonil se z něj a vyjeveně se zahleděl dolů na vysypané sklo a překvapené chodce.

Kde je tělo? Protřel si oči.

Někde poblíž se ozvalo veselé zacinkání zvonku. Pan Appleby vzhlédl k silnici.

Támhle – kolo! Jela na něm ta dívka, šlapala jako ďábel a na rameni jí poskakovala síťovka. Jednou se ohlédla, všimla si, jak na ni civí, a udělala vulgární gesto. Pak objela batole, srazila starou paní do strouhy a řítila se dál.

Paní Petersenová za panem Applebym cosi vyděšeně blekotala. Slyšel také píšťalku člena domobrany, který se neohrabaně hnál po schodech dolů. Pan Appleby si toho však nevšímal, natahoval krk z rozbitého okna a sledoval své peníze, jak se mu vzdalují ulicí. Brzy už nedokázal rozeznat síťovku, ale jen pohupující se šmouhu světle zrzavých vlasů, která na něj podle všeho rozjařeně mávala, když míjela poštu, kachní rybník i zastávku autobusu. Nakonec projela branou Cheltemhamu a zmizela v divočině.

3

Úspěšnou bankovní lupičkou jste se mohli stát jen tehdy, pokud jste se dokázali přesouvat rychle a nenápadně. Žádné vazby, žádné povinnosti. Vykrást jedno město, zamířit k druhému; dobrovolně se vrhnout do pustiny mezi nimi. Nikdy se neohlížet. Právě to vás odlišovalo od pošetilců v domcích, kteří se krčili v bezpečí za svými zdmi. V lese se skrývalo příliš mnoho nebezpečí. Nikdy vás nebyli ochotní honit daleko.

Stejně se však cheltenhamské pronásledování ukázalo být důslednější, než Scarlett McCainová čekala.

Seděla skrytá u stromů v mokřinách a dalekohledem sledovala pohyb na silnici. Od nákladáku zaparkovaného pod protipovodňovou hrází se vydávala pátrací družstva. Stopaři s puškami, členové domobrany ve svých zelených buřinkách, chlápci s velkými černými psy, kteří pobíhali kolem. Scarlett nevěděla, jak ti psi dokázali sledovat pach jízdního kola, ale šlo jim to obstojně. Všichni se pohybovali rychle a efektivně s jakousi cílevědomou zarputilostí. Cheltenhamské úvěrové družstvo byla *jejich* banka a ona měla *jejich* peníze. Rozhodně mohli riskovat malou zajížděku do lesa, než se setmí.

Scarlett ohrnula nos. To byla nevýhoda loupeží v době oběda. Pronásledování trvalo o trochu déle než obvykle.

Ale to přežije. Kolo bylo v příkopu pod vodou. Peníze měla v ruksaku a ruksak znovu na zádech. Nesla s sebou jen to nejdůležitější, aby ji nic nezpomalovalo. Schovala dalekohled a vklouzla do kapradin ve stínu stromů.

Ze začátku byly lesy řídké a částečně udržované. Míjela dřevorubecké tábory, hrbolaté pastviny, jablečné sady a řady úlů. Na prasata ryjící v sadech dohlíželi ozbrojení hlídači. Pastýři ovcí se drželi poblíž svých stád a dávali pozor na houštiny okolo. Poté, co se kolem nich Scarlett nepozorovaně propíčila, přišla na odlehlou louku ozářenou sluncem, kde na prastaré betonové plošině stály sloupky pro trestance. Visely na nich prázdné řetězy. Skrz mračna pronikalo světlo; stromy v okolí byly tiché a zlaté. Na pasece panovala chmurná atmosféra. Scarlett pocítila bodnutí v břiše – hlubokou tupou bolest, která se jí vracela a kterou si odmítala připustit. Z dálky k ní dolehlo vytí psů. Vypravila se dál do divočiny a cheltenhamské cesty nechala za sebou.

Nasadila svižné tempo. Kráčela písčitou zeminou, míjela potemnělé kmeny, spadlé větve a neobtěžovala se zakrývat stopy. Čas od času zkontrolovala kompas; mířila zhruba jedenáct stupňů východně od severu k městu Stow na hranicích s Mercii. Pokud se bude vyhýbat cestám, dostane se na bezpečné území Stowu následující den brzy odpoledne. Čekala ji noc venku pod stromy, ale to jí nevadilo. Zažila už spoustu takových výprav a nic ji zatím nezabilo.

Po hodině došla k mrtvé zóně, kde kmeny pokrývala černá plíseň a kde byl ve vzduchu cítit nakyslý zápach popela. Zde spatřila nahrubo udělané symboly na kamenech, zvířecí lebky vklíněné ve štěrbinách, tmavomodré čáry namalované na větvích. Přestože značky byly staré a sotva patrné, probudila se v ní opatrnost. Zaposlouchala se. Zachytila zvuky zvířat v podrostu a křik ptáků nahoře. Napětí v ní

polevilo. Jestliže se divoká zvěř chovala uvolněně, Prokletí pravděpodobně nebyli nablízku.

Po další hodině cesty se stromy znovu zazelenaly a vzduch pročistil, takže zpomalila krok. Začala uvažovat o lákadlech Stowu: o jeho hospodách, hernách a teplém jídle. Až tam dorazí, nejdřív splatí svůj dluh Bratrům ruky a pak se začne bavit. Do té doby byla sama v pustině a přesně tak to měla Scarlett McCainová ráda. Psy neslyšela. Pátací skupiny určitě zůstaly daleko vzadu. Když se bude držet dál od vlků a dalších nebezpečí, nemá moc důvodů dělat si starosti.

A tehdy objevila ten autobus.

V lese před sebou uviděla zahnutý násep šterkové silnice, která si razila cestu z rokle plné kapradin. Byla to nejspíš ta, která spojovala Cheltenham s Eveshamem na severu. Svah strmě stoupal téměř do výšky korun stromů, ale Scarlett upírala pohled k jeho úpatí, kde ležel převrácený zdemolovaný autobus, který svým otlučeným bokem ukazoval k obloze.

Viděla, kde v zatáčce vyletěl ze silnice, porazil sloupky bariéry, přetočil se na střechu a většinu cesty se dosmýkal dolů. Porostem se táhla velká černá rýha doprovázená mnoha kameny uvolněnými zbesilým sesunem. Téměř na konci svahu autobus narazil do skalky, překlopil se a spočinul na boku nad potůčkem. Scarlett stála čelem k jeho obnaženému černému podvozku. Kola se nehýbala; v lesním údolíčku bylo ticho. Ve vodě se pohupovala a kroutila tenká olejová stužka unikající zpod vozu a mihotala se na slunci. Po obou stranách kovového vraku létala spousta much připomínající černé krajkové záclony chvějící se ve vánku. Panovalo však bezvětrí a kromě oněch much nebylo vidět žádné známky života. Scarlett přesto setrvala ve stínu kapradin a nehybně scénu pozorovala.

Nad vodou se mihlo cosi rychlého a modrého. Nad potokem zakroužil ledňáček a odlétl pryč mezi stromy. Scarlett vykročila z houštin. Došla k autobusu, který tam ležel jako raněné zvíře.

Jeho strana obrácená k obloze v sobě měla velkou díru. Kov kolem trhliny se rozevíral jako okvětní lístky nějaké železné květiny.

Ucítila pach benzínu a krve.

Zastavila se a znovu naslouchala, špičky bot ve znečištěné vodě. Jen bzучení hmyzu a lhostejné zurčení potoka. Na kamenech po obou jeho stranách se válely útržky zakrváceného oblečení a v měkkém bahně kolem našla otisky obřích tlap. Spatřila také krvavé stopy po vlečení, které se leskly pod vrstvami much. Podlouhlé skvrny se stáčely mezi stromy, pryč od náspu.

Byl to Wessexský rodák, autobusový přepravce spojující opevněná města. Podle stavu krve na zemi poznala, že k nehodě došlo přinejmenším včera. Než se z lesů vynořila zvěř, nějakí přeživší se odtamtud možná dostali; rozhodně však neunikli *všichni*.

V každém případě teď byli pryč a svůj majetek tu nechali.

Scarlett si zajela rukou do vlasů a poškrábala se na zátylku. Pak se podívala, jak daleko je slunce na obloze. Tvorové, kteří autobus prošmejdlili, se za světla pravděpodobně nevrátí. A slunce mělo zapadnout až za pár hodin.

Vyhoupla se na bok autobusu a vykročila po něm k té velké díře. Okny pod sebou viděla zničené sedačky, kufrý, rozházené oblečení – to vše zamazané od krve. Část hodů se odehrála uvnitř vozidla. Medvědi, nebo možná vlci, podlehli svému naléhavému hladu. Teprve když byli plní, odtáhli zbylá těla pryč.

Scarlett došla k otvoru a opět se na chvilku zastavila. Uvažovala, co způsobilo zkroucení kovu směrem *ven*, co tu díru vyrazilo zevnitř... Ale v autobusu se nic nehýbalo, a tak se opatrně spustila

dolů přes okraj, okamžik se houpala jako kyvadlo a pak seskočila dovnitř.

Dopad ztlumila zapružením kolen. Řadou oken nahoře dovnitř pronikalo slabé denní světlo, prosycené prachem a smrtí. Vše ve voze bylo otočené o devadesát stupňů. Ze strany trčely dvojřady sedaček a tvořily hluboké výklenky jako buňky v nějakém obrovitém úlu. Jedna řada sedaček byla dole; druhá jí visela nad hlavou. Vše bylo poseté změtí bot, šatstva a lehkých zavazadel, která rozházel převracející se autobus a později je potrhaly drápy.

Scarlett na první pohled nic nezaujalo, ale po deseti minutách pečlivého zkoumání několik zavazadel násilím otevřela a něco užitečného přece jen našla: tři masové konzervy a jednu s čokoládovým pudinkem, kapesní svítilnu s ručním dobíjením a dvě dost ošoupané a slepované knihy. Scarlett uměla číst a znala hodnotu knih. Na trzích v Mercii je dobře prodá.

Také tam objevila kovový kufřík zabezpečený bytelným visacím zámkem. S hledáním klíče se neobtěžovala – nejspíš byl v něčí kapse, což znamenalo, že nyní se nacházel v břiše nějakého vlka. Ale ten kufřík byl dost těžký na to, aby ji zajímal, a tak ho vzala taky.

Vrátila se k místu pod dírou, kde předtím začala, a zabalila si své trofeje do batohu; kufřík připevnila vedle tuby s modlitebním koberečkem. Zrovna se chystala vylézt zpátky ven, když cosi zaslechl.

Okamžitě ztuhla a snažila se vyburcovat mozek, aby rozluštil, co ve skutečnosti slyšela. Uvědomila si, že to nebyl jeden zvuk, ale *zvuky* – úder, šelest a několik zašeptaných slov. Ohlédlá se a poprvé si všimla velké krabicovité konstrukce vystupující ze strany autobusu, kterou měla nad hlavou. Byla to záchodová kabinka. Dveře zůstaly zavřené.

Rozhostilo se ticho. Scarlett pohlédla vzhůru dírou na plující

mraky, na volnou oblohu. Zvedla ruce, zaťala svaly na pažích, aby se mohla vytáhnout nahoru –

A vzdychla. Otočila se a potichu došla zpátky k záchodové kabince.

Když se ocitla téměř pod jejími dveřmi, všimla si červené zástrčky vedle kovové kliky. Psalo se tam:

OBSAZENO

Na lakovaném dřevě byla také spousta dlouhých rýh, které prozrazovaly, že se něco usilovně pokoušelo dostat dovnitř.

Scarlett naslouchala. Z kabinky se nic neozývalo.

Přišla blíž. Dveře měla pár centimetrů nad hlavou. Podle pantů usoudila, že se otvírají dolů.

Její zvláštní nutkání zdvořile zaťukat jí připadalo absurdní. Místo toho si odkašlala; naposledy mluvila před třemi hodinami v bance.

„Haló?“

Už jenom slyšet svůj hlas na tom zdevastovaném místě bylo divné. Zněl hrubě a falešně. Zpoza dveří se neozvala žádná odpověď.

„Je tam někdo?“

Čekala. Žádný pohyb ani šelest.

Scarlett se zády opřela o střechu autobusu a poškrábala se na nose. Tentokrát zvedla ruku a jemně zaťukala na stěnu kabinky. „Jsou skoro čtyři,“ řekla. „Slunce brzo zajde za stromy a na pasece bude šero. Vráti se ti tvorové. Ucítí tě a zaútočí na dveře. Nakonec je utrhnou. Jsem cestovatelka, prostá poutnice a věřící holka. Teď tu ještě stojím, ale brzo odejdu. Nikdo další ti na pomoc nepřijde. Jestli máš nějaká zranění, ošetřím tě. Pomůžu ti na cestu. Ale musíš vylézt ven do dvaceti vteřin. Taková je moje nabídka. Jinak půjdu.“

Zachytila náznak šeptaného rozhovoru. Pro dva lidi to byl malý prostor. Představila si dusné horko a tmu. Představila si, jaké to tam bylo, když se autobus řítí ze svahu. Představila si, jaké to tam bylo, když zvířata požírala ostatní cestující, když vlci vyli a slintali a škrábali na překližkové dveře. Scarlett McCainová měla velkou představivost. Vlastně příliš velkou: nemohla ji sníst, použít k boji ani směnit za něco užitečného. Litovala, že ji má.

„Deset vteřin,“ oznámila.

Někdo v kabině cosi řekl a téměř v ten samý okamžik otrásl dřevem těsně nad Scarlettinou hlavou příval rychlých úderů. Ustoupila – ale ne dost rychle. Dveře se prudce odklopily a ze strany ji tvrdě udeřily do hlavy. S hvězdičkami před očima odvrátila dozadu a kabinka vyvrhla svého uživatele. Spadl jí k nohám, kde se válel v troskách a máchal kolem sebe končetinami.

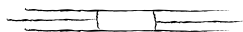
Scarlett se držela nejbližších sedaček a v uších jí zvonilo. Ztěžka se narovnala.

Beze slova zírala na rozvaleného chlapce.

Byl šlachovitý, bledý, vyzáblý a obdařený obrovskými vykulenými očima a hřívou bujných černých vlasů, které trčely do stran a připomínaly náhle zmrazený vodní gejzír. Pouze jedna kadeř mu spadla dopředu přes obličej, jako kdyby mu někdo dal pohlavek. Zvedl štíhlou ruku a odhrnul si pramen vlasů z očí.

„Ty vole,“ řekla Scarlett.

Tápajícími prsty vytáhla z kapsy minci a uložila ji do krabičky na svém krku.

4

Na všech svých cestách po rozvrácené Británii Scarlett většinou naprosto přesně věděla, co má dělat. S vousatými bandity si dokázala poradit, se zvířaty a řediteli bank také. Nad takovými překážkami dokázala vydržet, utéct před nimi nebo – pokud nebyla jiná možnost – je zastřelit. Aby se jich zbavila, mohla spoléhat na svou rychlost, vytrvalost a širokou škálu společensky nepřijatelných nadání.

Ale s bezbranně vyhlížejícími chlapci neměla skoro žádné zkušenosti.

Seděl na podlaze a civěl na ni jako štěně. Scarlett mu pohled opětovně tovala.

„Kdo jsi?“ zeptala se.

Nedokázala říct, jak je starý. Husté vlasy měl velice nahrubo zkrácené, snad nožem, což zdůrazňovalo jeho kostnaté rysy. Oči měl výrazné a nezvykle jasné. Vypadal o něco mladší než Scarlett – snad něco kolem šestnácti? – ale taky působil podvyživeně, takže ho možná odhadovala úplně špatně. Byl oblečený v bílém tričku, hrubě pleteném zeleném svetru a velice špinavých flanelových kalhotách, které na něm neforemně plandaly. Na rozhozených nohách měl umouněné tenisky.

„Kdo jsi?“ zopakovala Scarlett. „No tak, mluv.“

Chlapec se pohnul a zamumlal něco, čemu Scarlett nerozuměla.

Zamračila se na něj. „Cože?“

Tentokrát promluvil překvapivě hlasitě. „Ptal jsem se, jestli nejsi jedna z Prokletých.“

Scarlett zavrčela: „Kdybych *byla*, už bys nežil.“ Letmo se ohlédla na šikmé paprsky slunečního světla pronikající dovnitř rozbitými okny. Neměli času nazbyt. Úhel se změnil i během té chvíle, co byla uvnitř. Prstem štouchla do dveří kabinky. „Tys tam byl sám?“

Chlapec pohlédl vzhůru. Z kabinky padaly nějaké kapičky. Cítila slabou vůni dezinfekce a další pachy. „Ano,“ řekl pomalu, „nikdo jiný tam se mnou nebyl.“

„Zdalo se mi, že slyším, jak si tam s někým povídáš.“

„Ne.“

„Rozhodně jsem tě slyšela mluvit.“

Naklonil hlavu a uvažoval nad tím. „Možná jsem si povídal sám se sebou.“

„Aha...“ Scarlett si promnula bradu. „Tak to nezní moc dobře, ale necháme to být. Jak dlouho jsi tam trčel? Hodiny? Dny?“

„To vážně nevím,“ odpověděl chlapec. „Byl jsem tam od té nehody. Než začal křik, než přišly ty věci.“ Pohled se mu změnil, na chvíli se vzdálil. Pak jí věnoval široký úsměv a rukama si sevřel kolena.

Bohové, měl příliš jasné oči. Byl nemocný nebo tak něco. Scarlett ihned poznala, že by ho měla opustit a vypadnout. To, jak vypadal a povídal si sám se sebou... Ať už to byla horečka, nebo byl jednoduše šílený, štěstí jí nepřinese.

Zatála čelist. Znovu se ohlédla na šikmé paprsky slunečního světla a zatoužila zmizet.

„Je pozdě,“ řekla. „Musíš odtud hned vylézt.“

Chlapec pokrčil rameny. „Asi jo. Nejsi ze Stonemooru?“

„Nevím, co to je. Můžeš chodit?“

„No,“ zaváhal, „myslím, že jsem trochu ztuhlý. Bylo tam těsno, víš, a taky tma a já byl jakoby vklíněný vedle záchodu. Kvůli tomu sklonu jsem se nemohl posadit a všechna ta voda a tak vůbec všechno se na mě vyklopilo, když jsme se kutáleli po svahu, takže to bylo dost nepohodlné. Navíc se mi moc nechtělo zatěžovat ty dveře vlastní vahou, aby se neotevřely nebo aby mě neuslyšely ty věci venku. Jasně, když přestal ten křik, tak mě *uslyšely* – nebo mě spíš ucítily. Pak nastaly potíže. Kousaly do dveří a škrábaly a vyly a...“ Oči se mu opět zatoulaly a hledaly něco, co Scarlett neviděla. Potom zamrkal. „Promiň, na co ses to ptala?“

Scarlett ho probodla pohledem. „Za tu dobu jsem to skoro zapomněla. Ptala jsem se, jestli můžeš chodit. Aspoň víme, že pusa ti funguje dobře. Vstaň.“

Chlapec ji poslechl. Přidržel se převrácené střechy autobusu a navzdory zjevné bolesti se neohrabaně narovnal. Byl vyšší, než Scarlett předpokládala, téměř stejně vysoký jako ona – ale samé kosti, svaly žádné. A taky se hrozně třásl. Vyzařoval slabost. Pocítila podráždění.

„Brní mě na několika dost divných místech,“ řekl.

Scarlett se už otočila a pochodovala uličkou. Když došla pod díru v boku, ohlédla se a ke své zlosti zjistila, že ji chlapec nenásleduje. Pořád se zhrouceně a vyčerpaně opíral o střechu autobusu.

„Dělej!“ zavolala. „Tady odtud můžeš vyšplhat.“

Chlapec nejdřív neodpověděl. Pak se zeptal: „Je tam venku ještě někdo?“

„Ne. Všichni jsou mrtví.“

„Není tam takový kulhající pán? A žena s černýma očima?“

„Ne, ani jeden. Samozřejmě, že ne. Protože jsou všichni mrtví, jak jsem právě řekla.“

„Já tu paní nechci potkat.“

Scarlett na něj zírala. „Neboj. Nepotkáš ji. Ale jestli tam budeš stát jako blbec, brzo potkáš vlka, medvěda nebo hrozlišku, protože ti se v tomhle autobuse po setmění nejspíš objeví. Nebo přijdou Prokletí, a to bude ještě horší. V okruhu deseti kilometrů není jediný normální člověk kromě mě,“ dodala. „A já táhnu do háje. Než vyrazím, můžu ti pomoci, nebo tě tady můžu nechat, ať si tě sežerou. Vyber si, kamaráde. Mně je to fuk.“ Natáhla ruku k díře a zamžourala do světla. Odrazit se, jednou zabrat a byla by pryč. Měla silné nutkání právě to udělat. Možná si to ten kluk přeje. Možná *chce*, aby ho opustila. Bohové, prosím, ať to tak je. Kéž by jí prostě řekl, ať jde.

„Nechod,“ řekl chlapec slabým hlasem. „Počkej. Už jdu...“ Vrávoravě se narovnal a šouravě vykročil uličkou.

Scarlett dlouze a tlumeně vydechla. Fajn. Mohla by mu pomoci nahoru na silnici a nechat ho tam. Někdo nakonec pojedje kolem. Zásobovací nákladák, další dálkový autobus. Zahleděla se vzhůru na tmavnoucí oblohu. Jen to nejspíš nebude dnes večer... Ale to není *její* starost.

Pohlédla zpátky na chlapce. Pořád malátně klopýtal troskami.

„Nemůžeš jít o trochu rychleji?“ pobídla ho. „I mrtvola by sem už došla.“

Chlapec vypadal sklíčeně. „Snažím se. Mám zdřevěnělý zadek.“

„Co ten s tím má co dělat?“

„Těžko se mi kvůli tomu hýbe nohama. Tady, vidíš, na zadní straně stehén. Ach, mám pŕlky jako beton. Kdybys do nich píchla, vŕbec nic bych necítíl.“

„No, zkoušet to nebudu.“ Scarlett čekala a netrpělivě ŕukala

prsty o střechu. Když se k ní chlapec dostal, ukázala k díře. „Tak jo. Tohle je cesta ven.“

Chlapec si shrnul z obličejů kšticí černých vlasů a změřil si díru pohledem. Pleť měl jemnou, hladkou a ve tváři výraz hloubavého klidu. Zdálo se, že ho nezajímají zakrvácené kusy oblečení, na nichž stáli, ani to, v jak nebezpečné situaci jsou. Téměř jako by tam doopravdy nebyl.

„No?“ pobídla ho Scarlett. „Zvládneš vyšplhat nahoru?“

„Ne.“

Odfrkla si. „To se dalo čekat. Fajn, udělám ti stoličku.“

Vzala jeho váhu do svých rukou, zatímco se drápal nahoru do světla. Tenisky měl veliké, neohrabaně sebou mrskal, ale skoro nic nevážil. Scarlett myslí probleskla představa, jak ho svými pažemi mocně vyhadzuje nahoru tak, že navždy zmizí nad korunami stromů a ona ho už nikdy nespatří. Nějak tomu nutkání odolala. Se spoustou hečkáni a mlácení kolem sebe chlapec vylezl přes okraj díry navrch autobusu. Ona se jediným rychlým pohybem vytáhla za ním.

Krčili se spolu na vyhráté kovové ploše nad kameny a potokem. V porovnání s krvavým vnitřkem autobusu byl vzduch venku příjemný a svěží, ale chlapec v náporu denního světla stahoval tvář bolestí a clonil si paží oči. Scarlett si ho nevšímala a seskočila na zem, na suché místo vedle vody. Všude kolem stály v černém stínu jilmy a břízy. Kolem zaschlé krve bzučely mouchy, ale jinak v lese panovala ticho. Bylo to hluboké ticho.

Možná příliš hluboké. Neslyšela zpěv ptáků.

Pomaloučku se otáčela a podvědomě přiložila ruku k jílci nože za opaskem.

Určitě ne Prokletí. Ti byli většinou dál v pohraničí.

Pátrací skupiny z Cheltenhamu také ne. Nejspíš už dávno zamířily domů.

Něco jiného?

V kapradí se nic nehýbalo. Vysoko nahoře na hraně silničního náspu, odkud se zřítíl autobus, se vznášel teplý opar.

Možná ne... Uvolnila ruku. Stejně však bylo nejlepší zůstat ost-
ražitá, rychlá a tichá.

„DĚKUJU!“

Radostný výkřik vyšel z vršku autobusu, kde stál chlapec. Zřejmě se odtamtud chystal slézt. Postavil se na okraj, nakoukl dolů, zazubil se a zamával jí. Rukávy jeho obrovského svetru zaválaly – vypadal jako veliké zelené ptáče, co se chystá vzlétnout.

„Děkuju!“ zavolal znovu. „Je tak fajn být zase venku!“ Toporně se pokusil slézt dolů, ale ztratil rovnováhu a žuchl zády na kov. Pasekou se rozlehlo zadunění. Okamžik tam ležel s nohama trčícíma přes okraj, načež jaksi vláčně sklouzl dopředu a dopadl na zem.

Scarlett obrátila oči v sloup. Odvrátila se, odepnula lahev a lokla si vody. Podle jejích hodinek bylo téměř půl páté. Za pár hodin se začne stmívat a ona bude potřebovat úkryt. Sundala si batoh z ramen a utáhla šňůry držící tubus a kovový kufřík. Ve Stowu ho otevře. Určitě obsahuje něco hodnotného. Peníze? Zbraně? Možná.

Chlapec se zvedl. Mezi stromy dosud slabě zněla ozvěna jeho pádu na autobus.

„Neměl jsi takhle blbnout,“ poznamenala Scarlett. „Hluk tu nedělá dobrotu.“

„Promiň,“ řekl chlapec, „já jenom –“

„A jestli se zase zmíníš o svém ztuhlém zadku, praštím tě.“

Zmlkl.

„Jen taková malá rada,“ dodala Scarlett.

Zamrkal na ni. Jak se mu od černých vlasů odráželo slunce, připomínaly zářící temný plamen. Poprvé si všimla nafialovělé modřiny na jeho čele a úzké červené podlitiny ze strany na krku. Trochu se chvěl. Sklopil oči a pak roztěkaně pohlédl na stromy a potok.

Scarlett přikývla. „Takže jestli jsi připravený,“ řekla, „zavedu tě nahoru na cestu, kde můžeš počkat na pomoc. Potom odejdu.“

Vkročila do potoka a zlehka našlapovala z kamene na kámen směrem k náspu. V polovině cesty korytem se ohlédl. Chlapec se ani nepohnul.

„Tohle je tak krásné místo,“ řekl.

„I se všemi těmi mouchami a skvrnami od krve? Ani náhodou. Pojd.“

„Asi máš pravdu. Ještě nikdy jsem na podobném místě nebyl.“ Pomalu a ostýchavě vyrazil za ní a při tom zakopával o kameny. „Díky, že jsi mě zachránila. Jsi hodný člověk.“

Byla to absurdní poznámka a Scarlett na ni neodpověděla. „Uvědomuješ si doufám, že jsi mě ve skutečnosti *nepotřeboval*,“ řekla. „Mohl jsi z té kabinky kdykoliv vylézt.“

„Moc jsem se bál. A byl jsem slabý. Nemáš nějaké jídlo?“

„Ne.“

„Dlouho jsem nejedl.“

Udělala několik dalších kroků a pak zastavila. „Můžu ti nabídnout leda tak vodu. Napij se z jedné z těchhle lahví. Nebo si naber z potoka.“

„Ach ne, vodu nepotřebuju, díky. V té kabině byl kohoutek. Napil jsem se z něj.“

„Jo? Takže jsi v pohodě.“ Bodla ji netrpělivost. Znovu vyrazila, obešla vrak autobusu a začala šplhat na násep.

„Kromě pití se tam toho moc dělat nedalo,“ dodal chlapec slabým hlasem. „Jen jsem tam seděl a poslouchal, co se děje venku...“